

Høyres landsmøte

3. mai 1990

Statsminister Jan P. Syse

Velkommen til regjeringsansvar! For to dager siden fikk vi lønnsoppgjøret i havn. Det var en seier for fornuften, en seier for Regjeringen.

I går fikk vi beskjed om at Høyre øker mest. Vi kommer! Og vi kommer samlet.

For to uker siden mottok jeg Litauens statsminister i Oslo. Jeg var stolt over å kunne gjøre det. Som det første regjeringsparti i et fritt demokratisk land har Høyre, sammen med våre to samarbeidspartier, rakt hånden ut til dem som nå kjemper for Litauens selvstendighet. Deres idealer er våre idealer: Et samfunn der mennesker råder over sin egen skjebne, der individet og ikke kollektivet er utgangspunktet, der makten er delt slik at mennesket skal være fritt, der eiendomsrett og valgfrihet gir vekst og velstand for alle.

For lederne i det kjempende Litauen var invitasjonen fra oss som å få åpnet et vindu mot verden. Slik uttrykte de det selv. Invitasjonen ga ikke bare kontakt med oss, med Norge, men ledet til kontakter med andre land. Den festet verdens oppmerksomhet på Litauen og de andre baltiske statene. Det ga dem styrke i en vanskelig tid.

- Norge burde ikke ha gjort det, sa noen. - Norge er ikke sterkt nok til å vise så tydelig hvor våre sympatier ligger. Det er ikke realpolitikk.

Men også realpolitikk må i siste omgang være forankret i verdier, i valg mellom rett og galt. Og vi vet hva som er rett.

Gjennom aksjonen "Gi demokratiet en sjanse i Øst" - har vi - dere - vært med på å bygge nye demokratier. Vi har vært med på å legge stener på plass. Jeg takker for vel utført arbeid. Regjeringen skal føre det videre. I en årrekke har vi arbeidet for å rive gamle, menneskefiendtlige systemer ned. Nå tar vi medansvar for å bygge det nye opp.

Vi har nettopp markert minnet om overfallet på Norge i 1940. I 1990 er bildet et annet. Vi har tatt viktige skritt mot et Europa som er fritt og helt. Men konflikten i Litauen har vist hvor sårbar utviklingen kan være. Og hendelsene på den Røde Plass 1. mai har understreket hvor lite vi vet om hvorhen Sovjet-samfunnet går.

Så la oss dra nytte av vår lærdom. Sikkerhet kan ikke improviseres. Vi skal ikke ødelegge det som er i orden. Det gjelder ikke bare norsk forsvar, men NATO.

Vi skal ikke motsette oss reduksjoner av forsvarsbudsjettet lenger enn det er nødvendig. Men vi skal hårnakket motsette oss det så lenge det er nødvendig.

La oss ta vare på samholdet - ta vare på våre allierte - for å sikre oss at vi kan ta hånd om fremtiden. Vi må ikke gjøre Atlanterhavet bredere fordi avstandene i Europa er blitt kortere.

I løpet av året som gikk er kommunismen død. Folkene som har levet under den får omsider velge fritt. Og

da velger de konservativt. Ikke gammelkommunistisk, men vestlig konservativt.

Det ruller en veritabel høyrebølge gjennom Øst-Europa. Derfor blir det både virkelighetsfjernt og patetisk når Gro Harlem Brundtland i sin 1. mai-tale snakker om "Sosialismen som en ledestjerne for grunnleggende ideer og holdninger". Hvilken ide - hvilken ledestjerne! Hun må gjerne mene det. Men jeg synes det er beroligende at folkene i Øst-Europa ikke lytter.

Folkene i øst velger handlefrihet, maktspredning, markedsøkonomi, konkurranse. Men de vil ikke ha sosialisme i det hele tatt! De vil ha frihet, ikke formynderi. Og de vil ha et system som virker. Hvorfor skulle de overta et sosialdemokrati som stadig flere i Norden nå setter spørsmålstejn ved? Hvorfor er det i dag konservativ statsminister i Norge, Danmark og Finland? Og hvorfor blir Carl Bildt neste statsminister i Sverige? Fordi Norden har fått nok av sosialdemokratiet!

Vi ser også noe annet skje i det nye Europa: De friggjorte folkene åpner seg mot nye samarbeidsformer, de vil ha medlemskap i et stort europeisk fellesskap. Også vi burde være mer begeistret over mulighetene. Og mindre opptatt av problemene!

På landsmøtet for to år siden, i min første tale som Høyres leder, sa jeg at vår hovedoppgave var å bringe Høyre tilbake til regjeringsmakten. Målet var klart. For et år siden var problemet blit større: Vi måtte stille krav om ny kurs. Men veien var vanskelig å finne, og mange tvilte. Derfor hadde vi problemer. Men vi gjorde en god valgkamp; og resultatet ble bedre enn fryktet da den begynte, takket være dere. Vi kom på offensiven fordi vi pekte ut hva som var landets hovedproblemer, fordi vi hadde svarene på

dem, og fordi vi hadde sterkest vilje til å ta ansvar - regjeringsansvar.

Skal vi tro våre kritikere, har vi vært ute i et uendelig og aldeles umulig oppdrag:

Først het det at vi borgerlige ikke kunne vinne valget.

Så het det at riktignok hadde vi vunnet valget. Men vi kunne ikke bruke seieren til noe: Vi kunne ikke danne regjering.

Så het det at riktignok hadde vi dannet regjering. Men den ville bli felt i trontaledebatten.

Så sa man at riktignok hadde vi overlevet trontaledebatten. Men vi ville aldri få vårt statsbudsjett gjennom i Stortinget.

Så het det at riktignok hadde vi fått vårt statsbudsjett gjennom i Stortinget. Men lønnsoppgjøret ville gå galt.

Så sa man at riktignok gikk ikke lønnsoppgjøret galt. Men det ville bli streik i Staten.

Nå ble det heller ikke streik i Staten. Også den brikken er på plass. Og det burde være siste verset på visen. For denne Regjeringen sitter ikke på oppsigelse. Javel, den er i mindretall. Men Norge har hatt mindretallsregjering i sytten av de siste tyve årene.

For Høyre var egentlig valget selvsagt i fjor. Et parti som vil noe med landet, kan ikke vike unna regjeringsansvaret. Vi er da ikke født til å være i opposisjon! Hva skulle dommen ha blitt over borgerlig politikk og evne hvis vi hadde kastet vrak på denne

muligheten? Det avgjørende er at Stortingets sammensetning gir avgjørende flertall for vår Regjerings politikk. Og at den bringer Høyres politikk videre. Ikke alltid, men nesten alltid.

De andre partiene utgjør jo heller ikke én opposisjon, men to opposisjoner, ofte tre. De står som regel lenger fra hverandre enn de står fra Regjeringen.

Det har tatt noe tid før alle politiske kommentatorer har godtatt at dette er situasjonen. Både at Regjeringen fører en konsekvent politikk, og at den vinner frem. Regjeringens budsjett for 1990 ble vedtatt praktisk talt uforandret i Stortinget, etter noen mindre ekstrarunder. Nå, i vår, gjennomfører Arne Skauge sitt statsbudsjett med mindre endringer og færre overskridelser enn finansministere før ham har gjort på meget lenge. Han har kontroll.

Nå faller brikkene på plass. Vi får gjennomslag for hva vi vil. Og vi vil langt.

La meg illustrere hvilke mål vi har satt oss, ved å nevne noen av initiativene fra dette første halvåret:

- Vi har forbedret statsbudsjettet mer enn noen ny regjering før oss.
- Vi senker skattene betydelig.
- Vi har opphevet lønnsloven og gjeninnført retten til frie lønnsforhandlinger.
- Vi effektiviserer og privatiserer statsbedrifter. Petter Thomassen har et særdeles ærgjerrig program, fra Rana til Raufoss.

- Vi gjennomgår hele forskningsinnsatsen i Norge for å få mer kvalitet for pengene.
- Vi har etablert et oljefond for å få bedre styring med bruk av oljeinntektene - vi vil gjøre det vanskeligere å bruke opp fremtiden!
- Vi utvider kraftig tilgangen på risikovillig kapital til næringslivet.
- Vi har opprettet en tiltakssone for ny vekst i nord.
- Vi avregulerer og effektiviserer - og internasjonaliserer - fiskerinæringen.
- Vi åpner for et uavhengig, privat TV2 - et norsk alternativ i eteren.
- Vi reduserer og forenkler hele det offentlige regelverket.
- Vi har satt Lillehammer-OL på sporet igjen. Og vi skal gjennomføre leker som Norge kan være stolt av - med realistiske budsjetter.
- Vi gjør HVPU-reformen mer fleksibel - vi lar dem som har bodd på institusjoner et langt liv, bli boende. Vi vil tillate at egnede, mindre institusjoner fortsatt kan drives. Og vi gjør gjennomføringen mer smidig - også i tid.
- Vi øker kravene til kunnskap og arbeide i skolen. Vi vil fremme forslag om lengre lærerutdannelse, med langt større vekt på basisfagene.

- Vi styrker rettsvesenet og kampen mot kriminalitet. Vi har justisminister som er særdeles bestemt på det punkt. Også på det punkt.

Dette viser en Regjering som flytter stener - og som flytter stabbestener i norsk politikk.

Så sies det at regjeringsarbeidet sliter - at det blir for mange kompromisser. La meg svare på dette med en lignelse: "Ekteskapet kan ha mange plager, men sølibatet har ingen gleder." Jeg har et alldeles utmerket samarbeid med Kjell Magne Bondevik og Johan J. Jacobsen. Sammen med dem har vi senket skattene, solgt statsaksjer, redusert næringsoverføringene, innført tiltakssone i nord, laget et privat TV-2, osv., osv. Ville vi klart det dem foruten? Eller de foruten Høyre? Vi har bestemt at Revmatismesykehuset skal leve videre, at barnefamiliene skal få ekstra kontantstøtte og at det skal gis skattefritak for gaver til frivillige organisasjoner.

Norge har hatt - og har ennå - for mange begrensninger på folks valgfrihet, for mange bremses på vekst, for mange reguleringer som hindrer effektiv utnyttelse av ressurser. La oss rydde dem vekk!

Vi trenger flere arbeidsplasser - altså må vi gjøre det lettere å etablere ny virksomhet, og å hevde seg i konkurransen med utlandet. Vi har svære sosiale oppgaver, og vi må gjøre oss mer uavhengig av oljeinntektene - altså trenger vi ny vekst. La oss gi næring til veksten!

Vi har avviklet lønnsloven og gjeninnført frie lønnsforhandlinger. Og vi har gjort forhandlingene til en sak mellom arbeidstager og arbeidsgiver, uten Regjeringen som ekstra bidragsyder. Frihet og ansvar må høre sammen.

Mange var skremt ved tanken på å forlate forbuds-
linjen. Det er problemet med reguleringslover - de
får friheten til å se farlig ut. Og sant nok, den er
farlig. Men aldri så farlig som alternativet.

Men nå er lønnsoppgjøret i havn. En seier for
ansvarligheten, for fornuften, og for Regjeringen.
All honnør til partene, ikke minst til de som holder
til i huset her. Men utfallet kommer også som direkte
resultat av Regjeringens politikk. Først og fremst:
Vi har holdt orden i økonomien. Vi har dempet pris-
presset og rentepresset. Vi har gitt partene en
fastere grunn å stå på. Vi har senket skattene og
dermed sikret reallønnsøkning uten høye lønnstillegg.

Det ble sagt at skattereduksjonene ville gjøre lønns-
oppgjøret vanskeligere. Det var feil; de gjorde
oppgjøret lettere.

Det er slikt vi er i Regjering for!

Vi fjerner nå de statsoppnevnte i bankenes styrende
organer. Staten har vært der for lenge. Dermed
fjerner vi restene av Kleppes banksosialisering. Vi
kan ikke overlate all opprydning til Øst-Europa!

Vi skal videre:

- Vi vil fortsatt senke skattene. I morgen
legger vi frem en skattemelding som varsler
kraftig reduserte skattesatser for å moti-
vere arbeidsinnsats, sparing og investering.
Og la meg slå kraftig fast: Det kommer aldri
på tale for denne regjering å legge frem
forslag som svekker økonomien til barnefami-
lier i etableringsfasen; Tvertimot, barnefa-
milier skal få mindre skatt i årene frem-
over!

- Vi skal modernisere offentlig sektor - vi skal skape folkets stat, ikke statens folk.
- Vi skal gi bedrifter arbeidsvilkår som utløser investeringer uten å utløse avgifter. Investeringsavgiften må trappes ned og fjernes.
- Vi skal regulere mindre i smått og legge rammer i stort.

Vi har store muligheter for vekst i dagen norske næringsliv, forutsatt at vi kan få bukt med det norske omkostningsnivået.

Noen viktige brikker begynner etter hvert å falle på plass:

Prisstigningen holder seg nede på 4 prosent, og kan endog krype under - den er lavere enn OECD-gjennomsnittet. Et moderat og forsvarlig lønnsoppgjør fører til at lønnsveksten i år blir mer moderat hjemme enn ute. Partene i arbeidslivet viste ansvar, når de ble gitt ansvar! Arbeidsløsheten, som vi arvet fra Arbeiderparti-regjeringen, er høy, men den har sluttet å stige. Og den vil synke etter hvert som vår politikk får virke.

Norsk Hydro har i disse dager besluttet å investere 10 milliarder kroner i Norge. Slik viser Hydro vei. Forutsetningen for slike satsinger kommer på plass. Statistisk Sentralbyrå melder om voksende optimisme blandt industrilederne. Vi på vår side kan love påregnelighet og stabilitet. Og at forandringer i rammevilkårene vil være til det bedre, ikke til det verre!

Vårt største problem i Norge ligger i våre holdninger. Innsatsen i utdanning og arbeid er for dårlig. Organisasjoner fremsetter krav som andre skal betale for. De som mener at vi bør klare oss med mindre vekst, er ofte de som krever mest. Samfunns-moralen er bristfeldig - det ser vi fra hærverk og forsøpling til korrupsjon og underslag.

Og vi ser det i et meget høyt sykefravær på jobben. Nå har alle organisasjoner i arbeidslivet inngått en forpliktende avtale om å redusere sykefraværet, år for år, i 1990, 1991 og 1992. Det er et positivt tiltak. Det er nødvendig. Men da forventer vi også resultater. Hvis ikke blir det nødvendig med klare innstramminger i regelverket!

Et særnorsk problem er at vi alltid bare diskuterer én sak av gangen. Den ene uken samles all oppmerksomhet - og all vilje til å bevilge mer penger - om de eldre. Men så er det problemet utdebattert. Neste uke er det kystkrisen. Så er det idretten, så skipsverftene, så de utviklingshemmede, så miljøvern. Det som nesten aldri samler oppmerksomhet, er det normale, lønnsomme næringsliv, og folks evne til å stå på egne ben.

Jeg husker at jeg som gutt var fascinert over tegneserien Finbech og Fia: På familieportrettene hang personene på utsiden av rammene. Det syntes jeg var merkelig helt til jeg kom inn i norsk politikk. Der var det normalt. De fleste hang på utsiden av rammene.

Det faller derfor på Regjeringen å arbeide for økonomisk disiplin. Det er vanskelig å få til, men det er hos de andre partiene i Stortinget at det er vanskelig. Ikke hos oss i Regjeringen. Vi er et godt kollegium, med sterkt samhold. I Stortinget derimot står vi dels overfor et Arbeiderparti som har kastet

seg ut i nye overbud, og dels overfor et Fremskrittsparti som stadig må trekkes inn igjen, innenfor rammene.

Summerer vi sammen den politikk Arbeiderpartiet har stått for siden regjeringsskiftet, får vi bildet av en konsekvent overbudspolitik, en politikk for høyere skatter, mer prispress, sterkere rentepress. Med Arbeiderpartiet ved roret ville det offentlige pengebehovet vært større, stimulansene for næringslivet svakere, forutsetningene for et moderat lønnsoppgjør dårligere. Ingen av de grunnleggende problemene i norsk økonomi ville ha vært mindre, og mange av dem større.

Dagens Norge har flere problemer enn de økonomiske. Vi opplever at mennesker føler utrygghet i hverdagen på grunn av økende voldstendenser. Dette må stanses. Folk har krav på å leve i et samfunn hvor de kan føle trygghet for seg og sine, og hvor de vet at loven står på deres side. Å øke rettssikkerheten er en hovedoppgave for Regjeringen, og en hjertesak for Høyre.

For noen uker siden fortalte en prest at eldre mennesker ikke turde gå i kirken av redsel for å bli utsatt for trusler. La meg si det så tydelig jeg kan: Slik kan vi ikke ha det. Slik skal vi ikke ha det. Vi vil ha et rettsvesen som virker.

Bedre rettssikkerhet er for oss en statsoppgave, en egentlig statsoppgave. Vi akter å løse den. Justisministeren vil orientere i detalj om hva regjeringen nå gjør på dette feltet. Det er mye!

Vi har store utfordringer på det sosiale område. Garantien for en fullverdig omsorg i fremtiden ligger i at vi organiserer oss mer effektivt. Sosialministeren vil si mer om det store

reformprogrammet hun har på gang i helse- og sosialsektoren, ikke minst de grunnleggende forbedringer hun har gjort i HVPU-reformen.

I går kom det i stand en avtale mellom Kommunenes Sentralforbund og Legeforeningen, om at leger kan arbeide privat i sykehusene på fritiden. Enda et initiativ til pasientenes beste. En slik ordning var forbudt før! Igjen ser vi Høyrepolitikk i praksis.

Vi har hatt en skarp debatt om forholdene for våre eldre. La meg gjøre det helt klart: Å ta godt vare på de eldste eldre, som ikke lenger kan klare seg selv, er en av våre største oppgaver. Men det er viktig at vi ikke ser eldre bare som en krise eller et problem. De fleste klarer seg selv, de lever et aktivt liv, og de representerer en ressurs i sumfunnet, både i omsorgsarbeide og foreningsliv. La oss ta dem inn, og aldri stenge dem ute.

Høyre stiller krav til moral - og strengest krav til politikerne selv. Derfor har jeg tatt til orde for en politikkens "Vær varsom-plakat". Det er nødvendig at alle som engasjerer seg i politikk har en klar forståelse av hvilke regler som må gjelde. Men til syvende og sist blir også politisk redelighet og ærlig fremferd et spørsmål om personlige egenskaper. Om moral. Om rettferdighet. Om et indre kompass som man styrer etter. La oss sammen bekjempe det ondet som synes å ha fått utbredelse enkelte steder. For vi

blir alle tapere i et samfunn som går moralsk av hengslene.

Vi har ansvar for hverandre. Den tanken har også en videre mening i dag: Norge og andre land må stille seg slik at livsmiljøet ikke blir forverret og naturressursene ikke forødet. Vi har landet og kloden i arv - verdiene skal forvaltes for etterslekten. Det er en konservativ grunntanke.

Vi konservative har også noe å si om veien frem til målet - hvordan vi når dit. Vi må bevare på en måte som ikke hindrer vekst. Vi må sette inn midlene slik at de angriper de mest presserende problemer først, og med størst mulig virkning. Og vi må utforme miljøpolitikken slik at den ikke bare blir en mengde forbud som folk får tredd ned over seg ovenfra, men en positiv oppfordring til å velge riktig.

Det er slike linjer Regjeringen arbeider etter. Vi er godt i gang allerede, og vi skal lenger. Om noen dager ønsker vi verden velkommen til Bergenskonferansen. Den blir en glede, en utfordring, og en forpliktelse.

Omveltningene i Øst-Europa gir konferansen et nytt innhold. I store områder, bak det nedrevne jernteppet er det - "Mørke midt på dagen" - som Arthur Koestler skrev, selv etter stalinismens sammenbrudd. Nå har vi sjansen - ikke bare til å erstatte et døende politisk system, men til å rense opp i det europeiske miljøet. Og vi har sjansen til å skape nye adferdsregler landene imellom. Den sjansen skal vi ikke la gå fra oss.

Det heter at gode resultater taler for seg selv. Men jeg tror ikke vi skal forlate oss på det. Disse resultatene trenger å bli utbasunert, og jeg tror de bare blir det hvis dere og hele Høyre er basunistene.

Jeg tror vi har vært for avventende inntil nå - det har vært en viss vente-og-se-holdning ute i organisasjonen. Men nå har vi et halvt års regjeringsinnsats bak oss, vi har resultater å vise til.

La oss gå ut og fortelle dem!

Mange av dem som snakker og skriver om politikk er unødige opptatt av vanskelighetene ved å regjere. Er regjeringspartiene enige med hverandre? Er Stortinget enig med Regjeringen? Er noe i ferd med å skjære seg? Men vi som er vokst opp med Bjørnsons "Enn om vi kledte fjellet", vi burde ha en helt annen innfallsvinkel. Det interessante er jo ikke problemene, men visjonene, mulighetene - og resultatene. Vi er i politikk for å kle fjellet.

Det er derfor Høyre søker regjeringsansvar, slik vi har gjort det like siden Emil Stangs første regjering for 101 år siden. 101 er ikke ute - vi er i høyeste grad inne. For oss er ikke politikk å stå på tribunen og rope. Vi søker deltagelse, ledelse, ansvar. Vi har 11 av landets fylkesordførere, vi har 80 ordførere. Og vi er største regjeringsparti. Det skal vi fortsette med.

Ved valget i fjor utmyntet vi vårt partiprogram i en lang rekke konkrete arbeidsoppgaver - et straksprogram. Vi er i god gang med dem. De fleste har vi allerede fullført, andre vil ta lengre tid. Men ingen av oppgavene har vi måttet legge bort. Når et program er realistisk i utgangspunktet så betyr regjeringsansvar ikke at man fraviker sine mål, men at man rykker dem nærmere. Vi oppnår resultater.

For Høyre er dette hele forskjellen. Ikke bare å markere en holdning, men å få den satt ut i livet, i handling. Vi er et parti for dem som ikke vil nøye seg med å protestere.

Det gjelder også i Europapolitikken. For utenfor våre grenser er Europa i omveltning.

President Havel fortalte at på hans nye kontor - på borgen i Praha - fantes det ikke en eneste klokke. Det var noe symbolsk i dette, mente han. Gjennom mange år fantes det ingen grunn til å se på klokken. Tiden sto stille. Historien hadde stanset opp.

Men nå har Europas historie skutt fart! EF-toppmøtet forrige helg ga klar beskjed: EF-samarbeidet er noe mye mer enn en motor i Europas økonomiske utvikling. Det vil være drivkraften i et politisk nyskappingsarbeid vi aldri har sett maken til.

Nå vil EF og EFTA-landene innlede forhandlinger om et europeisk økonomisk samarbeidsområde. Det vil være en viktig etappe - men ingen endestasjon. Neste etappe venter.

I dag taler mange i Europa om et "15-lands Fellesskap", om vårt eget land som fullverdig deltaker i et utvidet Europeisk Fellesskap. Slik tale varmer.

Intet ville glede meg mer enn om de nordiske nabo-folkene - Norge og Sverige - sammen kunne ta skrittet inn i det nye Europa. Men vi må selv ta hansken opp. Og la oss ikke ta feil på et viktig punkt: Det nordiske samarbeid og den nordiske dimensjon vil bli svakere - ikke sterkere - jo lenger vi venter. Det er innenfor en bredere europeisk ramme at det nordiske samarbeid kan gis ny mening og nytt innhold.

Høyre mener at medlemskap i EF er det beste for Norge. Vi mente dette før vi dannet Regjering, og vi mener det nå. Hittil har vi vært alene om det. Nå kommer Fremskrittspartiet etter. Partiet sier ja til forhandlinger - men våger ikke helt å si ja til

medlemskap. Det er som å gå på frierferd uten helt å ha bestemt seg for om man ønsker ekteskap. Men siden det tyder på at man i alle fall er positiv til ekteskapet som institusjon hilser jeg det gjerne velkommen. Så sent som i fjor mente partiets leder at FrP ikke skulle ha noen mening om EF.

Arbeiderpartiet hadde derimot en mening; det sa Nei. Nå våger partiet seg forsiktig frem - det skal tenke seg om igjen, i to og et halvt år. Det er bedre enn Nei, men det er jo stadig ikke noe Ja. Ikke et grunnlag for handling.

Vi i Høyre må håpe at den bevegelsen vi ser i andre partier iallfall er slutten på begynnelsen, om ikke begynnelsen til slutten. Men inntil de andre finner ut hvor de står, vil Norge mangle grunnlaget for å søke medlemskap. Til det trenger vi en bred nasjonal enighet.

Så dermed blir spørsmålet: Hvordan kan Høyre ivareta Norges interesser så godt som mulig i denne situasjonen? Svaret er enkelt: Vi må søke den mest vidtrekkende tilslutning til EF som det er enighet om. Vi må innenfor denne rammen søke å dekke våre nasjonale behov så langt det overhodet går. Det er hva Regjeringen gjør. Og det er nettopp hva handelsministeren gjør.

I fjor spilte det norske ishockeylandslaget seg opp i A-gruppen. I år stod det om å forsvare plassen. Det gikk ikke denne gang, tross god innsats. Men jeg festet meg ved en avis som skrev at nei, vi hadde heller ikke noe i A-gruppen å gjøre. Det var i B vi hørte hjemme. Det fikk vi like godt innrette oss på.

Men det land som innstiller seg på å være i 2. divisjon, det havner snart i 3. Vi kan ikke innrette oss på å være nestbest, hverken i ishockey eller som

nasjon. En gang imellom kan et lite land krype under bordet, men vi kan ikke ta varig opphold der. Der vi satser, må vi ha som mål å nå toppen. I det vi gjør, skal vi ta sikte på 1. divisjon.

Vi kan, hvis vi vil. Vi må bare være innstilt på å ta anstrengelsene ved å bli best. Det gjelder i skolen, i arbeidslivet, og i holdningene til hverandre. Først og fremst ved at vi ikke bare stiller krav til andre, men til oss selv. Det er Høyre-politikk.

Vi kan. Og vi vil.